

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/23/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8304119546
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8304119546.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Márie Kupkovej a JUDr. Mariany Muránskej vo veci žalobcu ASTIRO, s.r.o., so sídlom Prešov, Ul. Šmeralova č. 11, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Janči, s.r.o., so sídlom Ružomberok, Ul. Dončová č. 1451/21, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Ul. Mlynské Nivy č. 1, zastúpená Černejová & Hrbek, s.r.o., so sídlom Kýčerského č. 7, Bratislava, za účasti vedľajších účastníkov 1/ Siberia, s.r.o., so sídlom Prešov, Ul. Obrancov mieru č. 6, 2/ Ministerstvo financií SR, so sídlom Bratislava, Ul. Štefanovičova č. 5, 3/ Fond národného majetku SR, so sídlom Bratislava, Ul. Drieňová č. 27, 4/ Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Bratislava, Ul. Cintorínska č. 21, vedľajší účastníci v 2., 3. a 4. rade zastúpení JUDr. Alanom Böhmom, advokátom v Bratislave, Ul. Jasenského č. 2, P.O.Box č. 126, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 6 C 203/2004 - 82 z 30.9.2011 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu 1.132.320,72 Eur s prísl. Vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Vychádzal zo zistenia, že v konaní nebolo zistené žiadne porušenie zmluvných vzťahov uzavretých medzi pôvodným žalobcom v 1. rade a žalovaným. Práve naopak, z ustanovení § 151e ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení do 31.12.2002 vyplýva, že práve záložca by sa mal zdržať všetkého, čím by sa záloh zhoršoval na ujmu záložného veriteľa. Súd sa domnieva, že práve pôvodný žalobca v 1. rade porušil ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, a to tým, že oznámil síce banke, že svoju činnosť v tomto hoteli končí, avšak v priebehu celého konania nebolo preukázané, že by došlo k reálnemu odovzdaniu Hotela Dukla zo strany záložcu záložnému veriteľovi. Podľa názoru súdu, samotné odovzdanie alebo neodovzdanie kľúčov od hotela nemá za následok to, že majiteľ alebo záložca odovzdal celý tento majetok záložnému veriteľovi. Vzhľadom na to, že medzi pôvodným žalobcom v 1. rade a žalovaným bola dohoda o tom, že dôjde k predaju tohto hotela a uspokojí sa potom pohľadávka pôvodného žalobcu v 1. rade. Je len logické, že záložný veriteľ musel mať k dispozícii kľúče od predmetného hotela, keď chcel tento hotel sprístupniť záujemcom o jeho kúpu. Žalovaný ako záložný veriteľ urobil všetko preto, aby zabezpečil predmetný hotel v čo najlepšom stave z dôvodu jeho predaja, a preto aj došlo k uzavretiu poisťovnej zmluvy zo strany žalovaného na tento hotel, ako aj k jeho kontrole zamestnancami žalovaného, či hlásením krádeží v hoteli na políciu. Je potrebné podotknúť, že až do predaja tohto hotela v rámci konkurzného konania bol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti pôvodný žalobca v 1. rade a ako vlastníkom bol povinný sa správať k svojmu vlastníctvu s náležitou starostlivosťou. Súd má za to, že na základe listinných dôkazov bolo preukázané len ukončenie činnosti pôvodným

majiteľom ku dňu 31.8.1993. Pôvodný žalobca síce tvrdil, že hotel reálne odovzdal žalovanému a bola vykonaná inventarizácia, avšak táto skutočnosť nikdy nebola v konaní preukázaná. K odovzdaniu potrebných dokladov zo strany pôvodného žalobcu v 1. rade žalovanému nikdy nedošlo a pri ukončení činnosti nebola vykonaná ani inventarizácia, ani účtovné uzávierky. Jednoznačne bolo preukázané, že ku vstupu do hotela došlo až začiatkom roka 1994, kedy za prítomnosti pracovníkov banky si pôvodná žalobkyňa v 2. rade odviezla z hotela svoje veci podľa záznamu zo dňa 4.3.1994. Pre rozhodnutie je dôležitá aj skutočnosť, že nebolo preukázané, že by zo strany pôvodného žalobcu boli žalovanému odovzdané kľúče od predmetného hotela. Tvrdenie pôvodného žalobcu v 1. rade, že kľúče od hotela mal žalovaný, nebolo preukázané a okrem toho je pre toto konanie irelevantné, pretože ako vlastník hotela mal právo do budovy vstúpiť aj tak, že dôjde k výmene zámku na vchodových dverách, takže ako vlastník mal vstup do budovy neobmedzený. Reálne teda nedošlo k odovzdaniu hotela žalovanému. Na základe predložených listinných dôkazov, ktoré sú vyššie uvedené, bolo len preukázané, že žalovanému vzniklo oprávnenie predmetný hotel odpredať a uspokojiť svoju pohľadávku z predaja tohto hotela. Za účelom ochrany tohto majetku banka uzavrela aj poisťnú zmluvu na tento hotel a snažila sa o jeho ochranu aj prostredníctvom svojich pracovníkov. Toto konanie smerovalo k zachovaniu čo najväčšej hodnoty tohto majetku, pretože jedine z tohto majetku si mohol žalovaný uspokojiť svoju pohľadávku. To, že povinnosť starať sa o predmetný majetok prešla na žalovaného, nedokazuje ani list z 5.11.1993. Ani vypočuté svedkyne JUDr. U. R. a Ing. Y. U. nepotvrdili, že by zo strany žalovaného došlo k prevzatíu hotela. Preto mal súd za to, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, akú povinnosť porušil žalovaný v tomto prípade, ktorá by mu zakladala zodpovednosť za náhradu škody, a preto návrh v celom rozsahu zamietol.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca.

Poukázal na to, že v dôsledku nesprávneho hodnotenia povahy veci vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca, pretože ide o spor dvoch podnikateľov a tento má povahu obchodno-právneho sporu. Vec mala byť preto v rámci rozvrhu práce pridelená inému senátu daného okresného súdu konajúceho v obchodných veciach.

Skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú povrchné a nereagujúce na výsledky doteraz vykonaného dokazovania a indikujú neprítomnosť právnych úvah v danom rozhodnutí. Je potrebné zodpovedať otázku účinnosti právnej normy, ktorá je pre posudzovanie ustáleného skutkového stavu záväzná. Medzi pôvodným žalobcom a žalovaným bola uzavretá Zmluva o pôžičke č. 2/91 z 2.12.1991 a Záložná zmluva č. 2/91 z 2.12.1991, pričom išlo o zmluvy uzavreté medzi bankou a podnikateľom v zmysle § 129d Hospodárskeho zákonníka. Pre posúdenie rozsahu vzájomných práv a povinností pôvodného žalobcu a žalovaného, bola a je popri obsahu medzi nimi uzavretých zmlúv determinujúca aj právna úprava platná ku dňu 2.12.1991, kedy bola medzi nimi uzavretá každá z vyššie uvedených zmlúv. Hospodársky zákonník bol s účinnosťou od 1.1.1992 nahradený zákonom č. 513/91 Zb. - Obchodný zákonník, avšak predmetný právny vzťah sa spravuje Hospodárskym zákonníkom a rovnako sa týmito právnym predpisom spravujú práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z tejto zmluvy. V tomto smere je potrebné predovšetkým brať do úvahy ustanovenia § 1, § 119d, § 119e, § 121, § 129d, § 129f, § 129g, § 145 a § 145a Hospodárskeho zákonníka v znení účinnom k 2.12.1991.

Je nutné vysloviť nesúhlas s tým, ako súd hodnotil otázku odovzdania zálohu žalovanému. V tomto smere súd prvého stupňa prijal záver, že hoci žalovaný mal kľúče od vstupných dverí od zálohu, záloh mu nebol odovzdaný. V skutočnosti po oboznámení sa s celým obsahom poisťnej zmluvy uzavretej žalovaným už dňa 25.1.1994 osobitne s doložkou č. 1 k tejto poisťnej zmluve, je potrebné konštatovať, že žalovaný ako záložný veriteľ záloh prevzal už 25.1.1994 k čomu sa aj priznal.

Táto okolnosť vyplýva zo súhlasu záložnému veriteľovi k nakladaniu a predaju založeného majetku a v tomto smere došlo k doplneniu záložnej zmluvy a k doplneniu výhradného dispozičného práva nakladať so založenou nehnuteľnosťou. Dňa 5.11.1993 žalovaný listom oznamuje začatie výkonu záložného práva s tým, že vlastnícke práva prechádzajú na žalovaného. Dňa 20.12.1993 žalovaný spísal notársku zápisnicu pod č. Nz 354/93, v ktorom vyhlásil, že banka ako záložný veriteľ získala právo nakladať a predávať založený majetok. Dňa 25.1.1994 uskutočnil žalovaný ohliadku hotela za účasti ďalších zainteresovaných orgánov a záujemcov o kúpu hotela. Dňa 25.1.1994 žalovaný so spoločnosťou Otčina, a.s. uzavrel poisťnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poistenie zálohu ako celku. Z

tejto zmluvy vyplýva, že predmetný hotel ako súbor vecí vrátane zariadenia žalovaný užíva, pričom tieto veci boli prevzaté za účelom predaja budovy Hotela Dukla vo Svidníku. Dňa 8.2.1994 bola vykonaná inventarizácia hotela a dňa 28.2.1994 bol určený termín prvej dražby organizovanej spoločnosťou Realitná kancelária VÚB, s.r.o. Dňa 4.3.1994 si manželka pôvodného žalobcu za asistencie pracovníkov žalovaného prevzala z hotela jej osobné veci. Dňa 4.5.1994 žalovaný odovzdal kľúče od Hotela Y. Okresnému súdu Svidník. Listom zo dňa 19.3.1996 žalovaný priznal vykonanie inventarizácie majetku a dennú kontrolu zálohu žalovaným, a to povereným údržbárom. V podaní z 9.10.1996 priznal žalovaný uskutočnenie inventarizácie majetku hotela dňa 8.2.1994. Z výpovede svedka L. R. vyplýva, že žalovaný prevzal hotel pod svoj dohľad a žalovaný prevzal kľúče od hotela dňom 3.5.1994, pričom ich 4.5.1994 odovzdal do súdnej úschovy. Z výpovede svedkyne Ing. Y. U. vyplynulo, že k odovzdaniu objektu došlo, pričom list z 5.11.1993 treba chápať ako záväzok banky, že sa hotel zavrie, zabezpečí, pričom banka platila aj poisťné. Z výpovede svedkyne JUDr. U. R. taktiež vyplýva prevzatie kľúčov a v prípade, že bol záujemca o hotel, vykonala sa ohliadka predmetného hotela. Z výpovede tejto svedkyne tiež vyplýva, že keď pôvodný žalobca odchádzal, hodil tieto kľúče riaditeľke pobočky banky na stôl a tieto boli odovzdané na súde.

Všetky tieto okolnosti vyplývajú zo spisu.

Z priložených listinných dôkazov vyplývajú potom ďalšie okolnosti, predovšetkým 26.8.1993 žalovaný listom vyzval pôvodného žalobcu na predloženie písomného súhlasu s ustanovením správy hotela v nadväznosti na predtým podpísaný Dodatok č. 2 k Záložnej zmluve. Dňa 26.8.1993 žalovaný a Kreditní banka P. uzavreli dohodu o spolupráci pri vymáhaní dlhu s tým, že budú spolupracovať na získaní súhlasu s nastolením správy v objekte. Dňa 26.8.1993 pôvodný žalobca písomne oznámil žalovanému, že súhlasí s ustanovením správcu objektu do doby predaja objektu za účelom poskytovania služieb pod gestorstvom žalovaného. Dňa 18.10.1993 primátor Mesta Svidník oznámil aj žalovanému, že pôvodný žalobca Mestu Svidník oznámil, že k 1.9.1993 bol Hotel Dukla odovzdaný banke. Dňa 11.3.1994 oznámila Realitná spoločnosť VÚB, s.r.o., žalovanému, že v súvislosti s realizovaním záložného práva predajom Hotela Dukla inventarizačný súpis hnuťelného majetku je nepresný s tým, že bude treba zoznamy dopracovať. Dňa 16.5.1994 žalovaný oznámil Realitnej spoločnosti VÚB, s.r.o., že v prílohe zasiela v troch vyhotoveniach kompletnú inventarizáciu Hotela Dukla spracovanú poverenými pracovníkmi. Dňa 3.4.1995 žalovaný oznámil prednostovi Okresného úradu Svidník, že s architektom riešil možnú zmenu využitia hotela a návrh dispozičného využitia objektu pre účely štátnej správy. Dňa 24.7.1996 žalovaný oznámil záujemcovi o kúpu hotela, že hotel je stále majetkom pôvodného žalobcu s tým, že banka v rámci dispozičného práva uplatnila záložné právo na celý hnuťelný a nehnuteľný majetok. Dňa 8.10.1996 žalovaný potvrdil, že so spoločnosťou Realitná spoločnosť VÚB, s.r.o. uzavrel dňa 4.2.1994 mandátnu zmluvu, pričom pôvodný žalobca s uplatnením záložného práva súhlasil. Podľa prílohy č. 2 listu žalovaného adresovaného vedľajšiemu účastníkovi vo 4. rade, žalovaný voči pôvodnému žalobcovi aplikoval postup a opatrenia podrobne opísané v tomto dokumente, pričom z neho jednoznačne vyplýva, že realizoval záložné právo, že dokumenty priložené k tomuto návrhu sú pravé, že pôvodný žalobca dal súhlas s disponovaním a dokonca s ustanovením správcu nad hotelom. Z uvedených dôkazov je zrejmé, že žalovaný si od pôvodného žalobcu vymohol, že bude disponovať so zálohom po tom, čo sa tento dostal do omeškania so splácaním úveru. Je nesporné, že žalovaný prevzal kľúče od hotela, pričom najmenej od 25.1.1994 už hotel a aj hnuťelné veci tvoriace jeho zariadenie boli v dispozičnej moci žalovaného.

Odovzdaním kľúčov a následným vykonaním protokolárneho súpisu zariadení hotela a vypracovaním inventarizačného súpisu všetkého hnuťelného a nehnuteľného majetku vrátane znaleckého posudku došlo k dokonaniu úkonu prevzatia zálohu.

Žalovaný s kľúčmi od hotela naložil tak, že dňa 4.5.1994 ich odovzdal do súdnej úschovy s tým, že mu boli po celý čas k dispozícii a v roku 1998 boli vrátené žalovanému, hoci aj v tom čase bol vlastníkom týchto vecí pôvodný žalobca. Nemožno prijať iný záver než ten, že žalovaný záloh prevzal, čo dokonca potvrdili zhodne s pôvodným žalobcom a jeho manželkou aj pracovníci žalovaného, a to svedok R., Ing. Y. U. a JUDr. U. R..

Ak žalovaný záloh prevzal, konal v súlade s jeho oprávnením vyplývajúcim z § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka a v danej veci uzatvorenej záložnej zmluve, konal v súlade s jasne

prejavenou vôľou pôvodného žalobcu vyjadrenou v Dodatku č. 2 k záložnej zmluve a tiež v liste z 26.8.1993. V zmysle § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, je záložný veriteľ povinný záloh opatrovať a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením.

Predpokladom zodpovednosti za škodu podľa § 145 Hospodárskeho zákonníka je aj porušenie inej než zmluvne dojednanej povinnosti. Takouto povinnosťou je povinnosť vymedzená v § 129 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka. Ide o konanie poškodzujúce iného podnikateľa.

Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel pri súčasnom doplnení dokazovania vo veci samej, a to oboznámením listinných dôkazov, ktoré sa dostali k žalobcovi až 12.10.2011 prevzatím od pôvodného postupcu, a to spoločnosti Siberia, s.r.o., ako aj vypočutím svedkov, ktorí vo veci už boli vypočutí ako zamestnanci žalovaného, zástupcov spoločnosti Realitná spoločnosť VÚB, s.r.o., ako aj zamestnancov spracúvajúcich inventarizačné súpisy. Taktiež by malo byť dokazovanie doplnené vyžiadaním od zástupcov polície, colnice, poisťovne a mestského úradu spisového materiálu týkajúceho sa ohliadky z 25.1.1994 a vypočuť osoby prítomné na tejto ohliadke hotela. Taktiež vyžiadať od spoločnosti Otčina celý spisový materiál týkajúci sa poisťovej zmluvy z 25.1.1994 a vyžiadať od žalovaného zmluvu uzavretú medzi ním a vedľajšími účastníkmi.

Vedľajší účastníci v 2., 3. a 4. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázali na to, že žiadnym úkonom nedošlo k prevzatíu predmetného hotela a neexistovala žiadna zmluvná alebo zákonná povinnosť starať sa o tento majetok pôvodného žalobcu, alebo zodpovedať za škody v ňom vzniknuté.

Pokiaľ ide o predložené listinné doklady, nemožno tieto považovať za dôkazy, ktoré by v zmysle § 205a ods. 1 O.s.p. bolo treba považovať za odvolací dôvod vo veci samej a ktoré by účastník konania nemohol bez svojej viny označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

O nesprávosti a účelovosti podaného odvolania svedčí aj namietanie, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, keď príslušným na prejednanie tohto sporu mal byť sudca obchodnoprávneho senátu a nie sudca občianskoprávneho senátu. Toto tvrdenie žalobcu nie je správne. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, ak by aj obchodnú vec na vecne a miestne príslušnom súde prejednali a rozhodli sudcovia, ktorí podľa rozvrhu práce rozhodujú občianskoprávne spory, neznamená to odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Na základe toho vedľajší účastníci v 2., 3. a 4. rade navrhli, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že v konaní neboli preukázané právne významné okolnosti, na základe ktorých by malo dôjsť k prechodu nebezpečenstva škody na predmetnom hoteli na žalovaného.

Okolnosti, ktoré uviedol žalobca vo svojom odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť zákonnosť predmetného rozsudku. Viaceré výhrady prezentované žalobcom v jeho odvolaní pôsobia nepresvedčivo a niektoré zmätočne a nezrozumiteľne.

Z textu odvolania nie je zrejmé, na základe čoho sa žalobca domnieva, že citované ustanovenie § 129 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka sa vzťahuje na prípad posudzovaný v tomto konaní. Je nesporné, že Hospodársky zákonník zveril záložnému veriteľovi danou právnou normou povinnosť opatrovať a chrániť predmet zálohu, ak je týmto predmetom zálohu huteľná vec, ktorú má u seba práve záložný veriteľ. V danom prípade totiž žalobca bezpochyby stratil aspoň dočasne objektívnu možnosť starostlivo ochraňovať svoj majetok. Keďže túto možnosť opatrovať predmet zálohu získal v uvedenom prípade práve záložný veriteľ, je logické, že práve jemu zveril zákonodarca dočasne povinnosť opatrovať a chrániť majetok záložcu. V predmetnom prípade posudzovanom v rámci tohto sporu však bola situácia výrazne odlišná, a to tak v skutkovej, ako aj v právnej rovine. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by pôvodný žalobca ako záložca objektívne stratil možnosť starať sa a opatrovať svoj majetok. Strana žalobcu neprodukovala žiaden presvedčivý dôkaz o tom, že by práve žalovaného odovzdal pôvodný žalobca sporný Hotel Dukla. Za tohto stavu nie je žiaden dôvod k úvahám, že by sa žalovaný zaviazal povinnosťou podľa § 129 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka opatrovať a chrániť predmet zálohu - záložcovi totiž nič nebránilo, aby sa o svoj majetok staral sám. Žalobca v celom priebehu konania nielenže nepreukázal, ale ani jasne neuviedol, ktorým konaním alebo správaním žalovaného malo dôjsť

k porušeniu eventuálnej povinnosti starať sa o majetok žalobcu a teda ktorým konaním alebo správaním mohol žalovaný zapríčiniť vznik škody na strane žalobcu.

Predmetné doklady, ktoré predložil žalobca so svojim odvolaním nie sú zákonným odvolacím dôvodom a nemožno na ne v odvolacom konaní prihliadať. Nie je totiž splnená žiadna z podmienok prípustnosti použitia takýchto dôkazov, ktoré sú uvedené v § 205a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V posudzovanom prípade nenastala žiadna objektívna prekážka nemožnosti predloženia týchto dôkazov v skorších štádiách konania a tieto dôkazy nesvedčia o možnosti privodenia rozsudku priaznivého pre žalobcu.

Pokiaľ ide o námietku nezákonného sudcu, je prekvapivé, že túto skutočnosť po prvýkrát namieta žalobca až po viac ako 15 rokoch od začatia sporu. Táto námietka údajného nesprávneho obsadenia prvostupňového súdu neobstojí, pretože prejednanie veci sudcom, ktorý rozhoduje občianskoprávne spory, neznamená odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo rozhodnutie nesprávne obsadeného súdu. Z rozdielnosti povahy prejednávaných občianskoprávných a obchodnoprávných vecí nevyplýva rozdielnosť procesných práv účastníkov a možnosti ich realizácie. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1,2 O.s.p., doplnil dokazovanie (§ 213 ods. 4 O.s.p.), a to oboznámením protokolu o odovzdaní a prevzatí listinných podkladov z 12.10.2011, listu VÚB, pobočka F. z 26.8.1993 (č.l. 924, 925), dohody z 26.8.1993 (č.l. 926), listu pôvodného žalobcu z 26.8.1993 (č.l. 927), listu primátora Mesta Svidník z 18.10.1993 (č.l. 928, 929), listu Realitnej spoločnosti VÚB, s.r.o. (č.l. 930, 931), listu VÚB, pobočka F. zo 16.5.1994 (č.l. 932), listu VÚB, pobočka F. z 3.4.1995 (č.l. 933), listu VÚB, pobočka F. z 24.7.1996 (č.l. 934, 935 až 939), listu VÚB, pobočka F. z 8.10.1996 (č.l. 940, 941), listu Okresného úradu vyšetrovania PZ SR F. z 3.3.1995 (č.l. 942) a listu poisťovne Otčina z 8.3.1995 (č.l. 943) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom (článok 20 ods. 3 Ústavy SR).

Podľa § 129f ods. 3,4 Hospodárskeho zákonníka v znení zákona č. 103/1990 Zb., zriadenie záložného práva k nehnuteľnosti i jeho zánik, musia byť zapísané na žiadosť vlastníka alebo organizácie, ktorá má k založenej veci právo hospodárenia do evidencie nehnuteľností podľa osobitných predpisov. Záložný veriteľ má právo záloh mať u seba po dobu trvania záložného práva, nesmie ho však užívať pokiaľ na to záložný dlžník výslovne nedá súhlas. Záložný veriteľ je povinný záloh opatrovať a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením.

Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Podľa § 420 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Z hľadiska aplikácie právnych predpisov nemožno súhlasiť s názorom žalobcu uvedeným v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, že v predmetnej veci je potrebné vychádzať z ustanovenia § 129f ods. 3, 4 Hospodárskeho zákonníka v znení zákona č. 103/1990 Zb., podľa ktorého by žalovaný mal povinnosť starať sa o predmetný hotel ako záložný veriteľ o záloh a pokiaľ túto svoju povinnosť porušil, založil tým nárok na náhradu škody na strane žalobcu.

V zhode so súdom prvého stupňa aj odvolací súd konštatuje, že v priebehu celého rozsiahleho dokazovania na súde prvého stupňa nebolo preukázané prevzatie predmetu zálohu do dispozície žalovaného na základe jasnej dohody medzi účastníkmi, ktorej obsahom by bol práve predmetný záväzok na strane žalobcu opatrovať záloh a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením.

Naopak, v konaní bolo preukázané to, že pôvodný žalobca ukončil podnikateľskú činnosť v predmetnom hoteli, kľúče od hotela nechal u riaditeľky pobočky žalovaného vo Svidníku a v ďalšom období starostlivosť o hotel nezabezpečoval.

K ponechaniu kľúčov u riaditeľky pobočky žalovaného vo Svidníku došlo 3.5.1994, pričom nasledujúceho dňa, teda 4.5.1994 odovzdal žalovaný prostredníctvom svojich zamestnancov pobočky vo Svidníku predmetné kľúče od Hotela Dukla do úschovy Okresnému súdu Svidník. To znamená, že z tejto okolnosti nemožno vyvodzovať žiadnu dohodu medzi pôvodným žalobcom a žalovaným týkajúcu sa prevzatia starostlivosti o predmetný hotel. Práve preto pobočka žalovaného vo Svidníku odovzdala kľúče od hotela do súdnej úschovy.

K takémuto postupu zo strany pôvodného žalobcu došlo v zmysle vyššie uvedeného v roku 1994, teda za účinnosti Obchodného zákonníka - zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje otázku náhrady škody v § 373 a nasl., pričom základným predpokladom náhrady škody podľa tohto zákona je porušenie povinností zo záväzkového vzťahu.

Ako bolo vyššie naznačené, vznik záväzkového vzťahu medzi účastníkmi konania, t.j. medzi pôvodným žalobcom a žalovaným v podobe prevzatia predmetného hotela a z toho vyplývajúcej starostlivosti o tento hotel počas dokazovania preukázaný nebol.

Za týchto okolností nemožno posudzovať nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní za nároky, ktoré majú pôvod v pôvodnom obchodnoprávnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a správne preto súd prvého stupňa poukázal na ustanovenie § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, ktoré na právny vzťah účastníkov aplikoval.

Ani v tomto smere však nebolo preukázané konanie alebo opomenutie na strane žalobcu, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody uplatňovanej v tomto konaní na strane žalobcu.

Ako bolo už v predchádzajúcich štádiách konania naznačené, a to aj v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v tomto konaní, Dodatok č. 2/93 k Záložnej zmluve č. 2/91 z 24.6.1993 dávala možnosť záložnému veriteľovi nakladať a predať založený majetok, pričom účelom podpisu bolo doplnenie záložnej zmluvy práve v súvislosti so zakotvením možnosti nakladať so založenou nehnuteľnosťou v smere realizácie záložného práva, avšak ani tento dodatok nezakotvoval povinnosť opatrovania alebo starostlivosti žalobcu o tento záloh, t.j. založený hotel.

Ako bolo vyššie naznačené, odvolací súd doplnil dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených žalobcom za situácie, že nemal dôvod pochybovať, že tieto sa dostali žalobcovi až na základe protokolu z 12.10.2011 od pôvodného postupcu Siberia, s.r.o., čím boli splnené podmienky v zmysle § 213 ods. 4 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 205a ods. 1 písm. d/ O.s.p. a bolo možné tieto dôkazy na odvolacom pojednávaní oboznámiť.

Predmetné listinné dôkazy však nepotvrdzujú vznik záväzku na strane žalovaného v podobe starostlivosti a zabezpečovania predmetného hotela zo strany žalovaného.

Je pochopiteľné, že žalovaný ako záložný veriteľ sa snažil tento hotel zrealizovať na dražbe za účelom získania finančných prostriedkov na úhradu nesplácaného úveru poskytnutého pôvodnému žalobcovi na základe zmluvy o pôžičke č. 2/91 z 2.12.1991. V tejto súvislosti vykonával žalovaný prostredníctvom svojej pobočky vo Svidníku aj inventarizáciu hotela a oslovil aj príslušné orgány štátnej správy (Okresný úrad vo Svidníku) pokiaľ ide o ďalšie využitie tohto hotela vrátane architektonického riešenia. Žalovaný sa snažil predchádzať vzniku škody na hoteli aj tým, že dal tento hotel poistiť u poisťovacej spoločnosti Otčina, a.s. Žiadna z týchto okolností však nezbavovala pôvodného vlastníka hotela zabezpečovať starostlivosť o majetok, ktorý bol jeho vlastníctvom a neznamenala vznik záväzku na strane žalovaného, ktorým by sa mal starať o tento hotel v smere ochrany pred škodou.

Nemožno taktiež uzavretie poisťovacej zmluvy zo strany žalovaného s poisťovacou spoločnosťou Otčina, a.s., hodnotiť ako výraz existencie povinnosti na strane žalovaného starať sa o predmetný hotel a zabezpečovať ho pred vznikom škody.

Okolnosť, že žalovaný prostredníctvom svojej pobočky vo Svidníku vystupoval aj v trestnom konaní ako poškodený, vyplynula z predmetnej poisťovnej zmluvy uzavretej so spoločnosťou Otčina, a.s.

Za týchto okolností odvolací súd konštatuje, že ani oboznámenie týchto listinných dôkazov neprineslo žiadnu zmenu v hodnotení dôkazov vykonaných už predtým na súde prvého stupňa alebo v posúdení eventuálnej zodpovednosti na strane žalovaného.

Pokiaľ ide o ostatné dôkazy, na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní, tieto náležite vyhodnotil súd prvého stupňa, pričom Dodatok k Záložnej zmluve č. 2/93 z 24.6.1993, ani následné listy z 5.11.1993, 20.12.1993 neznamenajú prechod vlastníckeho práva k predmetnému hotelu na žalovaného, ale sú len úkonmi smerujúcimi k realizácii záložného práva.

Ako už vyššie bolo naznačené, účasť zamestnancov žalovaného (jeho pobočky vo Svidníku) na ohliadke hotela, inventarizácii a súpisu majetku nachádzajúceho sa v tomto hoteli a realizácia tohto majetku cestou Realitnej spoločnosti VÚB, s.r.o., nemožno hodnotiť v súlade s názorom žalobcu, to znamená ako existenciu záväzku na strane žalovaného v podobe zodpovednosti za škody vzniknuté na tomto hoteli.

V zásade povedané, dokazovanie na súde prvého stupňa, ani dokazovanie doplnené na odvolacom súde nepreukázalo tieto tvrdenia žalobcu, a preto ďalšie dokazovanie, ktoré bolo navrhnuté právnym zástupcom žalobcu pre objektívne zistenie skutkového stavu nebolo potrebné, a preto v tejto časti odvolací súd návrhu na ďalšie doplnenie dokazovania v zmysle odvolania žalobcu nevyhovel (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Nie je potrebné ani zadovažovanie a oboznamovanie zmluvy uzavretej medzi žalovaným a vedľajšími účastníkmi v súvislosti s privatizáciou žalovaného. Takáto zmluva zakotvuje mechanizmy odškodnenia žalovaného pre prípad úspechu žalobcu alebo iných subjektov, ktoré si uplatňujú proti žalovanému nároky a pohľadávky vzniknuté v období pred jeho privatizáciou, o čom sú aj podklady v spise. Tieto okolnosti boli vysvetlené právnym zástupcom žalovaného na odvolacom pojednávaní. Nejde tu však o uznanie záväzku zo strany žalovaného.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že nič nebránilo žalobcovi, aby vykonanie tohto dôkazu navrhol v predchádzajúcich štádiách konania, čo však žalobca neurobil. Preto nebolo možné tento dôkaz vykonať v tomto štádiu konania (§ 205a ods. 1 písm. d/ O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spočívajúcu v tom, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, nie je možné s touto námietkou súhlasiť, pretože právny vzťah účastníkov je potrebné posúdiť podľa § 415, § 420 Občianskeho zákonníka ako to urobil súd prvého stupňa, pričom na aplikáciu § 129f Hospodárskeho zákonníka v znení zákona č. 103/1990 Zb. alebo na aplikáciu § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, neboli zistené podmienky v zmysle vyššie uvedeného. Za týchto okolností, ako aj berúc do úvahy ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorý nepovažuje za rozhodovanie nezákonným sudcom, ak vec obchodnoprávnej povahy je rozhodovaná sudcom zaradeným v občianskoprávnom oddelení, nie je možné v žiadnom prípade konštatovať, že by v predmetnej veci na súde prvého stupňa rozhodol iný ako zákonný sudca.

Za týchto okolností je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne, pričom v podrobnostiach poukazuje odvolací súd na správne a presvedčivé dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa. Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v konečnom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.